

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

***Світле Христове Воскресення.
Пасха Господня. Великдень.***

***The Lord's Pascha. The Radiant
Resurrection of Christ.***

***Pâques du Seigneur. La Résurrection
Radiante du Christ***

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

***„З волі Моєї земля покриває Мене, Мати Моя, і пекельна варта жахається,
бачачи Мене..”***

Знову велике коло церковного календаря привело нас до святкування Господнього Воскресення. Що саме ми сьогодні святкуємо? Історичну подію? Так! Християни впродовж всіх віків жили та помирали з переконанням, що Ісус з Назарету дійсно жив, дійсно помер і справді воскрес із мертвих і вознісся до Правиці Отця Небесного.

Є ті, що кажуть, що така подія не може бути історичною бо такі речі не бувають. Вони кажуть, що «пасхальна віра» у воскресення Христа – це метафора, яка висловлює перемогу Христового навчання – навчання про любов, ласкавість та прощення. А може й метафора про невмирущість самого життя. Істоти живуть і помирають але потім коло знову починається. Після осені та зими наступають весна та літо, і все наново розпочинається. А може проголошення того, що така добра й правдива Людина, як Ісус з Назарету не повинна просто вмирати й піти в

забуття, отож ми мусимо Його щороку пам'ятати в такий спосіб доки існують земля і Його послідовники.

Та Християни настоюють на тому, що хоч і є якась доля правди у всіх повищих поясненнях, оця подія, яка саме собою унікальна, все ж таки подія історична. Вони настоюють на тому, що Ісус добровільно віддав Своє життя, померши на Хресті, та навіть викликав таку долю, коли воскресив з мертвих друга Свого, Лазаря, який був мертвим 4 дні, так що про реальність його смерті не могло бути жодного сумніву. Таке чудо зрушило рішучість тих, які відчували загрозу від навчання Ісуса: Його треба за всяку ціну позбутися. Господь навіть дав дозвіл нещасному ученикові, який мав намір зрадити Його ворогам Його, швидше вчинити те, що задумав.

Ісус вірив, що Його оправдає Бог – що Той, Якого Він залюбки називав «Авва», (тобто найінтимніше, «Отче»), воскресить Його з мертвих. І християни наполягають на тому, що так воно й було, що тривалість Ісусового вчення і його сила перетворювати і спонукувати людей до найвищих чеснот якраз і походить від Його буквальної, історичної та конкретної перемоги над смертю. Він воскрес із мертвих. Він справді воскрес із мертвих. Його воскресле тіло могли бачити й дотикати. Він міг їсти і таки їв зі Своїми учениками після Свого воскресення. Він був у контакті з ними видимо й відчутно впродовж 40 днів, а тоді й вознісся та ніколи не покинув Своє людське тіло та людську істоту.

Роздумуючи над значінням цього надзвичайного життя та події, Християни дійшли до проголошеного переконання, що Своєю смертю Ісус прийняв нашу смерть у Себе і покінчив з нею. Вселенський Патріарх Варфоломій I пише у своєму пасхальному Посланні на 2009 р.: «Єдинородний Син і Слово Боже, Ісус Христос, правдивий Бог, помер ради нас. Приймавши все щонаше: тіло, душу, волю, енергію, труди, страждання, біль, смуток, радість, все крім гріха, на останку Він прийняв те, що нас найбільше турбує, тобто смерть – і то саме в найбільш нестерпному й принизливому виді, тобто на Хресті.»

А яке відношення це має до Вас і до мене? Це означає, що це святкування – не просто святкування Чисісь перемоги над смертю – це святкування перемоги над смертю моєї матері та батька, моїх друзів і сусідів, які «залишили цей світ», яких мені так бракує. Яких відсутність робить мене сумним і самотнім. Це означає, що я їх не втратив, що ми є, і назавжди будемо в єднанні одне з одним.

Це також означає, що в моїй мандрівці по цьому світі і в наближенні до незбагненої хвилини її земного завершення, я не наближаюсь до зникнення, до знищення, а радше до переміни та об'єднання. Я не вмру, але переминюсь, так як було з Моїм Господом. «Очікую воскресіння мертвих і життя будучого віку!»

У Каноні, якого уривок подаю вище, наш Господь каже Своїй Матері, що це по Його власній волі «земля покриває» Його але «пекельна варта», ті сили знищення та загашення, тремтять, коли Його бачать, бо це ж їхній кінець гряде з Його приходом.

Христове воскресення це кінець кінця. Це початок усього, що має бути і що ніколи не закінчиться. Це прихід незгасимої істини, любові, світла, ласки, радості! Так, ми можемо обняти своїх ворогів, як також і наші сумніви, наш страх та навіть саму смерть. Ми можемо обняти їх разом з Ісусом і бачити, як вони перетворюються на друзів, на відвагу та на життя.

**The Lord's Pascha. The Radiant
Resurrection of Christ.**

***"By Mine own will the earth covers Me,
O Mother, but the gatekeepers of hell
tremble as they see Me..."***

Once again the great wheel of the Church calendar has brought us to the celebration of the Lord's resurrection. What is it that we are celebrating today? A historical event? Yes. Christians throughout the ages have lived and died with the conviction that Jesus of Nazareth truly lived, truly died and truly rose from the dead and ascended to the Right Hand of the Father.

There are those who claim that such an event cannot be strictly historical because such things do not happen. They say that the "Easter faith" in the resurrection of Christ is a metaphor of the triumph of the message of Christ – a message of love, kindness and forgiveness. Or perhaps a metaphor of the indestructibility of life. Things live and die, but then the cycle begins again. Fall and winter are followed by spring and summer, and then it begins again. Or perhaps a proclamation that a man as good and true as Jesus of Nazareth cannot simply die and be forgotten, so we must remember Him every year in this way for as long as the earth and the community of His followers exist.

But Christians insist that, although there is some truth to all the above

**Pâques du Seigneur. La Résurrection
Radiante du Christ**

***"Par Ma volonté la terre Me couvre, ô
Mère, mais les gardiens de l'enfer
tremblent comme ils Me voient ..."***

Une fois de plus la grande roue du calendrier de l'Église nous a apporté à la célébration de la Résurrection du Seigneur. Qu'est-ce que nous célébrons aujourd'hui? Un événement historique? Oui. Chrétiens à travers les âges ont vécu et sont morts avec la conviction que Jésus de Nazareth a vécu vraiment, Il est vraiment mort et vraiment ressuscité d'entre les morts et est monté à la main droite du Père.

Il y a ceux qui prétendent qu'un tel événement ne peut pas être strictement historique parce que de telles choses ne se produisent pas. Ils disent que la "foi pascale" dans la résurrection du Christ est une métaphore du triomphe du message du Christ - un message d'amour, de bonté et de pardon. Ou peut-être une métaphore de l'indestructibilité de la vie. Les choses vivent et meurent, mais le cycle recommence. Automne et l'hiver sont suivis par le printemps et l'été, puis il recommence. Ou peut-être une proclamation qu'un homme aussi bon et vrai que Jésus de Nazareth ne peut pas simplement mourir et être oublié, donc nous devons nous souvenir de Lui chaque année de cette façon, aussi longtemps que la terre et la communauté de Ses disciples existent.

Mais les chrétiens insistent sur le fait que, bien qu'il y ait une certaine vérité à toutes les explications ci-dessus, cet événement - unique par sa définition

explanations, this event – unique by its very definition – is nonetheless a historical one. They insist that Jesus willingly submitted His life to death upon the Cross, that He even invited it by raising Lazarus from the dead after His friend had been dead for four days, so that his death could not be denied. A miracle like that triggered the determination of those who were threatened by Jesus' message to do away with Him. He even gave permission to the unhappy disciple, who was about to betray Him to His enemies, to do what he was about to do quickly.

Jesus believed He would be vindicated, that God Whom He lovingly called "Abba" (that is "Father" in the most intimate way), would raise Him from death. And Christians insist that it truly did happen that way, that the persistence of Jesus' message and its power to transform and inspire people derives from His literal, historical and concrete victory over death. He rose from the dead. He did indeed rise from the dead. His resurrection body could truly be seen and touched. He could and did eat with His disciples after His resurrection. He remained visibly and tangibly in contact with them for 40 days and then ascended without ever giving up His human body and nature.

Working out the significance of this extraordinary and unique life and event Christians have come to the proclaimed conviction that by His death, Jesus took our death into Himself and put an end to it. The Ecumenical Patriarch Bartholomew I writes in his 2009 Paschal encyclical: "The Only-begotten Son and Word of God, Jesus Christ, the true God, died for our sake. After assuming everything that we have: body, soul, will, energy, toil, agony, pain, sorrow, joy, all things except sin, He

même - n'en est pas moins d'un caractère historique. Ils insistent sur le fait que Jésus a volontairement présenté Sa vie à la mort sur la Croix, qu'Il l'a même invité par la résurrection de Lazare d'entre les morts après que Son ami a été mort depuis quatre jours, de sorte que sa mort ne pouvait être niée. Un tel miracle qui a déclenché la détermination de ceux qui ont été menacés par le message de Jésus à se débarrasser de Lui. Il a même donné la permission au disciple malheureux, qui allait Le trahir à Ses ennemis, de faire ce qu'il allait faire rapidement.

Jésus croyait qu'Il serait justifié, que Dieu qu'Il appelle affectueusement «Abba» (qui est «Père» de la manière la plus intime), Le ressusciterait d'entre les morts. Et les chrétiens insistent sur le fait que c'est vraiment passé de cette façon, que la persistance du message de Jésus et de son pouvoir de transformer et inspirer les gens dérive de Sa victoire littérale, historique et concrète sur la mort. Il est ressuscité des morts. Il est vraiment ressuscité d'entre les morts. Son corps de résurrection pourrait vraiment être vu et touché. Il pouvait et Il a vraiment mangé avec Ses disciples après Sa résurrection. Il est resté visible et tangible en contact avec eux pendant 40 jours, et puis monta sans jamais renoncer à Son corps et la nature humaine.

En pensant de la signification de cette vie extraordinaire et unique, les chrétiens sont arrivés à la conviction qu'ils proclament que par Sa mort, Jésus a pris notre mort en Lui-même et a mis un terme à cela. Le patriarche œcuménique Bartholomée Ier écrit dans son encyclique pascale de l'année 2009: «Le Fils unique et Verbe de Dieu, Jésus-Christ, le vrai Dieu, est mort pour nous. Après avoir pris tout ce que nous avons: le corps, l'âme, la volonté, l'énergie, fatigue, angoisse, la douleur, la tristesse, la joie, toutes choses exceptées le péché, Il a finalement pris notre plus grande préoccupation, à savoir la mort - en effet, dans son expression la

finally assumed our greatest concern, namely death – indeed, in its most cruel and humiliating expression, on the Cross.”

What does this mean to you and me? It means that this celebration is not only the celebration of Someone’s victory over death – it is the celebration of the victory over death of my mother and my father, of my friends and neighbours who have “left this world” and whose presence I miss so much. Whose absence makes me sad and lonely? It means that I have not lost them, that we are and always shall be in communion with each other.

It also means that, as I travel on through my life on earth and approach the mysterious moment of its earthly end, I am not approaching extinction and extinguishment but rather a transformation and reunion. I shall not die but be changed, as was my Lord. “I look for the resurrection of the dead and the life of the world to come.”

In the Canon of which a portion is cited above, our Lord says to His Mother that it is by His own will that “the earth covers” Him, but “the gatekeepers of hell”, the forces of destruction and extinguishment, tremble when they see Him, for it is their end that they see coming with His arrival.

Christ’s resurrection is the end of the end. It is the beginning of all that shall be and that shall never end. It is the arrival of inextinguishable truth, love, light, kindness, joy! Yes, we can embrace our enemies and doubt, fear, even death itself. We can embrace them with Jesus and see them transformed into friends and faith, courage, and life.

plus cruelle et humiliante, sur la Croix. ”

Qu'est-ce que cela signifie pour vous et moi? Cela signifie que cette célébration n'est pas seulement la célébration de la victoire de Quelqu'un de la mort - c'est la célébration de la victoire sur la mort de ma mère et de mon père, de mes amis et voisins qui ont "quitté ce monde" et dont la présence me manque beaucoup. Dont l'absence me rend triste et solitaire. Cela signifie que je ne les ai pas perdus, que nous sommes et serons toujours en communion les uns avec les autres.

Cela signifie également que, comme je voyage à travers ma vie sur terre et de l'approche du moment mystérieux de sa fin terrestre, je ne vois d'extinction, mais plutôt une transformation et de retrouvailles. Je ne mourrai pas, mais je serai transformé, comme ce fut mon Seigneur. "J'attends la résurrection des morts et la vie du monde à venir."

Dans le Canon dont une partie est citée ci-dessus, notre Seigneur dit à Sa Mère que c'est par Sa volonté que «la terre [Lui] couvre», mais "les gardiens de l'enfer», les forces de destruction et d'extinction, tremblent quand ils Le voient, car c'est leur fin qu'ils voient venir par Son arrivée.

La résurrection du Christ est la fin de la fin. C'est le début de tout ce qui doit être et qui ne finira jamais. C'est l'arrivée de la vérité inextinguible, l'amour, la lumière, la bonté, la joie! Oui, nous pouvons embrasser nos ennemis et le doute, la peur, la mort elle-même. Nous pouvons les accueillir avec Jésus et les voir transformés en amis et foi, en courage et vie.